

A BOMLÁS ÉS AZ AKTUS SZERZŐJÉTŐL

Tönkre kell tennem,
hogy az enyém legyen?

SZIGOR

— második könyv —

F E L T Ö R Ö Ö S Z T Ö N Ö K

LAKATOS LEVENTE

Lakatos Levente

Lakatos Levente

Szigor

Második könyv:

Feltörő ösztönök

Copyright © Lakatos Levente, 2015
Borítófotó © #133792367 – Shutterstock
Minden jog fenntartva.

A történet valamennyi szereplője kitalált, létező személyekkel való hasonlóságuk csupán a véletlen műve.

ISBN 978-963-123-679-8

A sorozat eddig megjelent részei:
Megrepedt álarc - Szigor 1.

<http://facebook.com/lakatoslevente>

<http://lakatoslevente.hu>

Egyik kedvenc felnőttojátekom a sorsheccelés.

Az, amikor a végzet aljasat lép, arra pedig én egy körmönfont csellel reagálva, akarataival éppen ellentétes irányba terelem az életemet. Izgalmasabb a pókernél, mert itt még az ellenfél arcának rezdüléseit sem láthatom. A sors ma esti húzásán, miszerint a néhány napja megismert és a lakásomban felkínálkozó hölgy nem más, mint a konzervatív párt egyik politikusreménységének, Födöri Sándornak a menyasszonya, még én is elvigyorodtam. A liberális eszméket valló kormánypárt friss kommunikációs igazgatójaként, a tudtomon kívül, megfektettem az ellenzék egyik kulcsembereinek aráját...

Briliáns.

Az ármányos fordulat whiskyt követelt. A televízióstúdióból hazatérve nyomban töltöttem is magamnak egy pohárral, majd a számítógéphemhez ültem, és a különböző bulvároldalakon talált cikkek segítségével a hölgy körmére néztem. Liza a politikusgyermekekre ráhúzható összes sztereotípiának megfelel; a pénz és a hatalom kamaszként megszedítette, kicsapongó élete a féktelen szórakozásról, a kisportolt férfiakról, a minél magasabb fokú alkoholoról, valamint a poralapú drogokról szólt. Élete meredek lejtmenetben vezetett a sír felé, míg nem összeismerkedett Sándorral, az apja pártjának fokozatosan épített nagyágyújával.

Hogyne...

A kommunikáció a kenyerem: messziről kiszimatolom, ha valami bűzlik, és Födöriék háza táján bizony orrfacsaróan terjeng a hazugság szaga. Liza menyasszony léte re boldogtalan. Nem kell messzire mennem bizonyítékért, elég csak az előszobámban megesett kalandunkra gondolnom. Csinos álságjelmezbe bújtatja a csúf valóságot. Nincs tisztában azzal, hogy egy életzabáló soha nem szokhatja meg a koplalást? Miért nem lép ki a kapcsolatukból, ha a rá-rátörő vágyaiból látja, a házassága halálra ítéltetett?

Kérdéseimtől rendre oda jutok, hogy borzalmas lehet a nőknek. Persze zsigeri agóniájuk az örökös egyensúlyozás – kevés égetőbb kérdés létezik számukra a józan eszük és a szexuális vágyuk közötti ellentétnél. Míg mi, férfiak általában a pillanatnak élünk, a nők a jövőbe tekintenek. Mit szabad, mit illik, mi a helyes, mi a muszáj... Összességében véve mely cselekedetüktől nevezik őket lotyónak? A folytonos fejtegetésektől válnak bonyolulttá a férfiak szemében. Nagy szerencsém, hogy engem a női zavartság kifejezetten izgat. Szeretem, amikor én vagyok a görcsöket kisimító megoldás. Az viszont kifejezetten taszít, amikor a hezitálás kéretésbe fordul: a női *nem* számomra valóban megtagadást jelent. A könyörgés nem az én asztalom, és nem is az én játékom.

Csengetnek. Az órára pillantok, alig múlt tíz. Poharammal a kezemben nyitom az ajtót, és hűmmögve konstátalom a küszöbömön álló Liza látványát.

Íme, a sors következő lépése. Na, ez az én játékom.

A nő a köszönést elhagyva viharzik be a lakásba, az előszoba feléig is eljut, majd felém pördül. – El kell felejtünk azt, ami kettőnk között történt!

Anélkül, hogy felvetésére reagálnék, a nappali felé invitálok. – Milyen italt kér?

– Nem tegeződhetnénk? – kérdezi zavartan.

– Nem olyan a viszonyunk.

A megjegyzésem láthatóan provokálja, hiszen mégiscsak lefeküdtünk egymással, de csupán néma hápogásra telik tőle.

– Nem olyan a viszonyunk? – hüledezik Liza. – Szex után még a filmekben is tegezik egymást.

Amennyire butuskának hallatszik a kérdés, annyira izgat a belőle áradó naivitás. Talán azért mond ilyen baromságot, hogy megnevettesen?

– A tegeződés számomra valamiféle bensőséges ismeretséget jelöl. Attól, hogy a vaginájával már találkoztam, még nem ismerem önt – felelem, és a nappali felé indulok.

Még akkor sem szeretném, hogy azt gondolja, bármiféle hatással lehet rám, ha valójában – főleg az imént említett testrész illatának emléke miatt – a kelleténél is jobban izgatja a fantáziámat. Ameddig távol tartom magamtól, csak a saját vágyaimat szükséges reguláznom, de amint közelebb eresztém, már az ő cserfes vonzerejével is számolnom kellene.

Egyetlen nő sem hálózhat be... Nem engedhetem meg magamnak.

– Miért beszél ilyen tiszteletlenül a nőkről? – jön utánam.

– Melyik szavam sértette a fülét? A vagina? – fordulok felé. – Ön hogyan nevezi? – kérdezem felvont szemöldökkel.

Méltatlankodásra nyílik a szája, majd inkább rám hagyva megtartja magának a gondolatot. Összefont karral pillant körbe az acéllal, bőrrel és sötét fával berendezett nappalimban. Felméri a terepet.

A nők általában indíttatást éreznek arra, hogy otthonosabbá, melegebbé változtassák a lakásomat, de fogalmuk sincs, hol és hogyan foghatnának hozzá. Az otthonom rideg, de hozzám hasonlóan rendezett és megfoghatatlan. Liza csodálkozóan eltátott ajka arcpirító fantáziaképeket gerjeszt bennem arról, ahogy letérdel elém, lehúzza a sliccemet, és... Torkom azonnal kiszárad, így iszom egy korty whiskyt.

– Tárgyaljunk! – szólítom fel.

Leülök az egyik fotelbe, őt a szemköztivel kínálom, de helyfoglalás helyett egyszerűen belekezd. – Szeretném, ha az, ami kettőnk között történt, ott is maradna.

– Attól tart, hogy kifecsegem a kis titkát? – kérdem kihívóan.

– Megtenné? – kérdez vissza.

– Miért is ne? – vonok vállat. – Olyan információval rendelkezem a megbízom konkurenciájáról, mely még a startpisztoly dörrenése előtt eldöntené a versenyt. – Látom rajta, hogy minden szavammal egyre vörösebb sebeket váj hátára az önostorozás. – De

úriember vagyok. – Remény csillan a szemében. – Bár hűvösnek tetszem, nekem is vannak gyenge pontjaim. – Feltápázkodom a fotelból, közelebb lépek hozzá, és tetőtől talpig végigmérem. – Szeretem például a veszélyes, tiltott játékokat. – Megcirógatom az arcát, és ajkára ejtett tekintettel közlöm: – Maga pedig kedvemre való játékszer volna.

Ahogy hüvelyujjam az ajka közé furakodna, Liza megragadja a csuklómat, és kemény tekintettel kiköpi: – Nem vagyok tárgy, maga viszont egy undorító alak! – löki el a kezem.

Nem értem az ellenkezést, hiszen a felvetésem nem kíván többet, mint ami már eddig is történt közöttünk.

– Zsarolás helyett inkább mondja meg, mennyit kap a kormánypárttól, és én ugyanannyival díjazom a hallgatását!

Alig akarok hinni a fülemnek. – Az imént azt mondta, hogy maga nem tárgy. Akkor engem miért gondol megvásárolhatónak? – morgom, majd egészen közel hajolok hozzá. – A hallgatásomnak az a kaland az ára, amelyet mindketten élvezünk. Heti kétszer meglátogat, kiéljük a vágyainkat, majd visszatér a Sándorához. – Úgy látom, szemtelen ajánlatomtól elgyengült. – Egyikünknek sincs többre szüksége. Nem igaz?

– Maga egy beteg ember – ingatja a fejét, aztán faképnél hagy.

A bejáratí ajtó dörrenve csapódik be utána.

– Jó reggelt, Szentesy úr! – lépi át az irodám küszöbét Erika, majd kulcsra zárja maga mögött az ajtót.

A konzervatív párt marketingvezetőjével cirka három éve egy szakmai konferencián ismerkedtünk össze, majd néhány pohár ital után a hotel rendezvényterméből az egyik szállodaszobába költözve, pucéran mélyítettünk a viszonyunkon. Erika néhány évvel idősebb nálam, férjezett, ráadásul két iskoláskorú gyermeke is van, mindez mégsem zavarta abban, hogy abból az egy éjszakából sorozatot csináljon. Úgy fest, vonzom az elköteleződött nőket, de ez számomra nem teher: a szeretőszerep függetlenséget őrző szórakozás.

A kampányfőnöki ajánlat is Erika jóvoltából érkezett. Hízelegve, utolérhetetlen képességeimet sorolva beszélt rá, hogy a politika fertőjébe merüljek. Azóta persze kiderült, hogy nem elsősorban a szakmai adottságaim tartották lázban. A közös munkával legálissá, sőt, indokolttá tette a napi találkáinkat, attól fogva pedig minden egyes reggelünk ugyanúgy indult: Erika bezárja az ajtót, majd a blúzáat kigombolva, kéjesen bűgva közelít felém, feltűri a szoknyáját, és az asztalomnak dől.

Felülről már csak fehérneműt visel. Végigmérem a félig kicsomagolt testét, a vállára omló szőke haját, a napbarnított bőrén átsejlő kulcscsontját, a még melltartó rejtette keblét, a vékony derekát, a széles csípőjét, izmos combját és a hosszú lábszárát. Az átlagnál többet foglalalkozik az alakjával. A házasetbe belehízó férje valószínűleg dagadó mellkassal mutogatja csinos feleségét, akiről eközben én pontosan tudom: nekem akar imponálni. Erika valójában az enyém.

– Alig várom a ma reggeli ébresztőmet – kacérkodik, majd lehúzza a bugyiját. Már fedetlen altesttel áll előttem, és büszkén figyeli, ahogy tekintetem képtelen elszakadni barackszín ágyékáról.

Viszonyunk szemérmetlen, rendhagyó és többszörösen szabályszegő – ha akaratommal szemben állna, testem akkor is rögvest reagálna az effajta felkínálkozásra.

– Ülj az ölembe – morgom, és kieresztem magam a nadrágom szorításából. Erika ajkát harapva rám ereszkedik, majd csípőjével hullámozni kezd rajtam. Átölelem, kikapcsolom a melltartóját, és ajkam közé szívom a mellbimbóját. Felsőhajt, gyorsít a tempón, végül a hajamba túr, hogy a fejbőrömet karmolhassa. Ismer már, tudja, mivel húzhat robbanásig.

– Dönts az asztalra! – utasít, tekintete azonban sokkal inkább könyörgő. Ismeri a szabályomat: szex közben egyikünk sem tagadhatja meg a másik kérését, ha valaki mégis megteszi, ott az együttlétnek vége szakad. Nem kérlelek, nem könyörgök, nem beszélek rá. A kapcsolataim nyersegek, ellenben őszinték. Nem úgy, mint például Erika álboldog házassága.

A fenekébe markolok, felállok, és az asztalra fektetem. A végtagjaiba áradó belső szabadságtól széttárja a karját, és a földre söpri az asztalomon felhalmozott iratokat. Lazítok a nyakkendőmön, a vállamhoz igazítom Erika formás lábszárát, és a csípőjébe kapaszkodva tartom az ütemet, amelyet eddig ő diktált. Nyög. Vagyis inkább nyüszít. Hangosan. Tenyeremet a szájára tapasztom, ő ekkor felpillant, és tekintetében megcsillan a

Lizánál is tapasztalt, habzsoló éhség.

Vajon Liza mitől hátrált meg tegnap este? Miért nem képes Erikához hasonlóan folytatni azt, amibe már úgylis belekezdett? A pokolba nem váltható retúrjegy.

Még nekem sem.

Miközben egy tökéletes, felkínálkozó nőt döngetek, egy elérhetetlen másik jár a fejemben. Mi ez, ha nem démoni kísértés?

—

– Legégetőbb feladatunk a fiatalok magunkhoz édesgetése. Az összes párt a fiatal felnőttek bevonásával küszködik, ugyanis azok többsége nem érdeklődik, vagy egyenesen elutasítja a politikát – magyarázza Erika a stáb tájékoztatóján, miközben unalmas kördiagramokra mutogat egy kivetítőn.

A reklámpar kreatív oldalát szeretem, így a saját ügynökségemben általában az asszisztensem küldöm jegyzetelni a hasonlóan száraz megbeszélésekre. A reggeli menetet követően próbáltam Erikát meggyőzni, hogy felesleges a jelenlétem, ő azonban kötötte az ebet a karóhoz, és arra hivatkozott, hogy az eligazításon a miniszterelnök is tiszteletét teszi.

A liberális eszméket követő politikus három éve, már-már forradalmi környezetben, mindössze egy hajszállal győzte le az ellenfelét – komoly kereszttűzben kellett kormányoznia utána, bele is őszült a feladatba. A karrierje kezdetén még kedélyesen nyilatkozó Viharos úron az ország terhei mára már nyomot hagytak, most pedig kifejezetten gondterhelt hangon kérdezi: – Mivel szólíthatjuk meg a fiatalokat?

– Igor tökéletesen ért a nyelvükön, több és világszinten is elismert kampányt tudhat magáénak – csicsergi Erika, majd rám sandít, és vele együtt a hosszúkás asztalnál ülők is felém fordulnak. Tekintetükben kétkedést és gúnyos várakozást látok, ami nem lep meg. A zseniként beállított újoncoknak általában ez a sorsuk.

BEÍRNI, HOGY SZPONZORKERESÉS.

– Tematizált programmal. – Válaszom hallatán a jelenlévők felvonják a szemöldöküket. – Meglátásom szerint a generációs szakadék átívelése lehetetlen, hiszen nincs minden korosztálynak egyaránt kedvező ígéret. Sőt, a fiatalokat általában az idősebbeket felháborító ajánlatokkal lehet elcsábítani. Legalizálhatnánk a marihuánát.

Felvetésem nyomán a tárgyalóteremben ülők felzúdulnak, egy köpcös férfi felhorkan: – Esetleg engedélyezhetnénk a többnejűséget is! – Félelmetes tekintettel nézek rá, melytől vigyora azonnal az arcára fagy.

A nyüzsgés körülöttünk nem csitul: néhányan lemondóan legyintenek, elvétve akadnak helyeslők és bőven jut méltatlankodókból is. A kisebb hangzavarnak Viharos vet véget, mikor az asztalra csap, majd mikor a terem elcsendesül, megszólít.

– Nézze, uram, a felkérésünknek komoly oka volt. Kérem, ne bagatellizálja el! Nincs a fejünk a valagunkban, pontosan tudjuk, hogy három éve csak a szerencsének

köszönhetően sikerült győznünk. A támogatóink számottevő része azért szavazott ránk, mert kiábrándult a konzervatív vezetőkből. Mi voltunk a szemükben a legártalmatlanabb alternatíva. Nézetek ide, elvek oda, ha kormányon akarunk maradni, meg kell őriznünk a hitelességünket! Átszavazók nélkül elbukunk – köszörüli meg a torkát. – Az ellenzék a pártvezető egykoron balhész lányával és a miniszternek szánt vőlegényével igyekszik elérni a fiatalokat. Azt kívánják a lányon keresztül üzeni, hogy a kamaszkorban elhibázott lépések nem törik ketté az ember életét. Erre az eszmére írnak jövőprogramot. Nekünk is hasonlóan összetett tervre van szükségünk.

Rezenéstelen arccal hallgatom a Lizáról mondottakat, mert tudom, a látszatnak a fele sem igaz. Felsejlik emlékeim közül a nő finom illata, amelyet Viharos vigyorgó megjegyzése oszlat el.

– Ha nincs a tarsolyában hasonlóan briliáns ötlet, a kommunikációs trükkjeivel lehetetlenítse el az övét. Képes rá. Ez harc, maga pedig az egyik nagyreményű katonánk.

Körém szűkül a tárgyaló. A munkám része Liza tönkretétele?

– Nem is mesélted, milyen volt az a múltkori kurva – vigyorog a napszemüvege mögül Olivér.

Hallgatok, ezért a teraszt betöltően hozzáröhögi: – Tudod, amelyikhez odamentél a bárban! Gondolom, hazavitted, és jól megdugtad – kamaszosan a mellette ülő Kristóf vállába bokszol, ezzel próbálja rábírní, hogy csatlakozzon a vihogó faggatózáshoz, de ő csak grimaszol egyet. – Csak messziről láttam, de flancos kis pipinek tűnt. Megtaníthatnád, hogyan kell hasonlókat fogni.

Lizáról kérdez. Első találkozásunk éjszakáján a most velem ebédelő két kollégámmal éppen tárgyalni voltunk az ominózus bár vezetőjénél. Távozáskor a szemem sarkából kiszúrtam, hogy a nőekkel csordultig telt teremben valaki videóz. Odaléptem hozzá, és míg először azt hittem, flepnis, röviddel később kiderült, azt hiszi, a leánybúcsúra érkező hivatásosok egyike vagyok. Hirtelen nem tudtam eldönteni, hogy sérteget, vagy bókol.

– Én aznap este felhívtam magamhoz egy lotyót. Van egy telefonos applikáció. Ha két felhasználó tetszik egymásnak, mehet a buli – meséli Olivér, közben a villájára csavar egy adag spagettit. – A csaj, ahogy feljött, rögtön a tárgyra tért. A legjobb, hogy a végén telefonszámot sem akart cserélni.

– És Adél? – kérdezi Kristóf.

– Hazautazott a családjához – von vállat. – Ezért is hívom Cicának. Ha nincs otthon, cincogok.

Az szar szóvicc hallatán a homlokomhoz kapok, de Olivér csak folytatja.

– Ki kellene próbálnotok ezt a programot!

– Nincs kedvem Chlamydia társaságához – gyújt cigarettára Kristóf.

Őszülő halántékú kollégámmal az egyetemről ismerjük egymást, és úgy tíz éve vágtunk közös ügynökségbe. A reklámterületet ő, a kommunikációt én irányítottam. Az idő múlásával csatlakozott hozzánk a nagybeteg édesanyjával Németországból hazaköltöző Ildikó. A gyönyörű, szőke nő koordinálta az újonnan indított rendezvényszervező profilunkat, így három hónapba sem telt, hogy Kristóffal szerelemre lobbanjanak, majd két évvel később bejelentették, babát várnak. Mikor a kismama visszavonult a cégből, helyére megnyerő és talpraesett utódot kerestünk. Állásinterjúján a pályakezdő Olivér olyan szöveget nyomott, hogy biztos voltam abban, egy használt gumit is milliókért tudna eladni. Kristóf győzködött, hogy nem tanácsos kölyköt szerződtetnünk, de biztosítottam őt, gondját fogom viselni a srácnak, és az ország legravaszabb szakemberévé teszem. A politikai megbízás azonban keresztbe tett, így két munkahelyen kell helytállnom, szóval emellett nincs időm csikóból paripát faragni. Olivér őstehetség, elég néhány pofon az élettől ahhoz, hogy tudja, merre van az előre, ezeket pedig hamarosan nélkülem is megkapja majd. Kristóf balszerencséje, hogy a megbízásom idejére és ágálása ellenére az ő nyakán ragadt.

– Szóval sikítózott közben? – csimpaszkodik a Liza-témába Olivér, de elengedem a fülem mellett. – Létezik nő, aki képes ellenállni Szigornak? Azt hittem, mind a

felolvasztásoddal akarja megváltani a világot.

Amióta az eszemet tudom, a nevemből alakított becenéven hívnak. A Szigor a személyiségemre is találó kifejezés.

– Stílus – morgom, Olivér mégis értetlen. – A stílus az, amitől te még messze jársz. Pechedre a flancos pipik éppen azt csípi.

– A bunkóság is stílus? – böki vissza tompán.

– Életvitel – felelem fesztelenül, és ahogy az étterem bejárata felől észlelt nyüzsgés felé pillantok, derült kedvem rögtön alábbhagy.

Ez nem lehet igaz!

Habár érzéketlennek tartanak, megesik, hogy egy-egy nővel kapcsolatban már a sóvárgás. Igaz, ez meglehetősen ritka és általában egyik részről sem végződik örömmel. Egy kezemen meg tudnám számolni, hogy eddig hány kalandom hagyott maga után hiányt. Noha az ismétlődés gyakori, a megállapodási rátám egyenlő a nullával. Nyomós okom van a távolságtartásra, ahogyan arra is, hogy a női lélek helyett kizárólag a széles terpesz hoz lázba. Akkor vagyok kiegyensúlyozott, ha az agyam, a szívem és a férfiasságom összhangban működik. A megbomló harmónia feszélyez.

Ahogy történik ez most is, amikor Liza a vőlegényével, a sajtóért felelős emberükkel, egy újságíróval, valamint egy fotóssal éppen azon étterem teraszára tér be, ahol a kollégáimmal törzsvendégekként ebédelünk. Úgy fest, most is csípem a sorsot.

– Itt az ellenség – köszörüli a torkát Olivér.

Szerencse, hogy a kollégáim a sztriptízbár félhomályában nem látták Liza arcát, különben mostantól ezzel szopatnának. Liza nem hinné el, hogy nem dicsekedtem el a skalppal, ráadásul a környezetem a nő csalfaságának kitergetésére kényszerítene. De nekem nem érdekem őt lebuktatni.

Egyelőre legalábbis semmiképpen.

Ő játszótársra, én pedig egy olyan nőre vágyom, aki nem akar az aktuson kívül bármiféle közösséget vállalni velem. Egymás édesen bűnös titkai lehetnének.

Kristóf barátom szenvedélye a terasz dohányzó oldalára szorított bennünket, Lizáék a füstmentes asztaloknál foglalnak helyet. Miközben én megfigyelhetem, ő a pőfékelők nyüzsgésétől észre sem vesz. Ruhája elegáns, haja a vállára omlik, sminkje a hétköznapiénál erősebb. Bordóra rúzsozott ajka vonzza a tekintetem. Míg kommunikációs szakemberként tiltanám, hogy egy interjúhoz a végzet asszonyának pingálja magát, addig partnereként az ágyban egyenesen megkövetelném tőle ezt az árnyalatot. Mialatt Lizát fotózzák, én azon fantáziálok, hogyan feszíteném szét a farkammal a mosolygó, bordó ajkait, majd hogyan bővölne az illata, és csengene fülemben a nyögése.

– Éppen ilyen flancos pipikre vágyom, mint amilyen ez a Lizácska – ránt vissza Olivér a valóságba.

– Liza – vakkantom. – Lizának hívják. Tiszteld a nőket!

– Mégis mindig te vagy az, aki miatt jelenetet rendeznek a nők – szól be.

Az ágyamba bújók hajlamosak rábólintani a feltételekre, mígnem kiderül, kizárólag a meglágyításom reményében egyeztek bele a szexuális kapcsolatba. Önmagukat vezetik meg, mégis én válok utolsó szemétládává, ezt pedig gyakran ámokfutással adják a tudtomra.

– Lizácska néhány éve még nagy ribanc volt – rötyög Olivér. – Egyszer ugyanazon a helyen buliztunk. A haverjaimmal annyi felest ittunk, ahány különböző férfival csőrözött. Mattárszegek lettünk. Biztosan bejártatott. Födöri megfogta vele a szexistennő lábát!

Ökölbe szorul a kezem. Bár internetes kereséseim során szembesültem Liza múltjával, ennél többet nem is akarok tudni róla. A dühöm most mégis egy egészen szokatlan, féltékenységszerű érzéssé alakul.

Azt hazudom, hogy vissza kell térnem a pártszékházba, és amint lelépek a terasról, előkotrom a mobilomat, kikeresem a hátrahagyott étterem asztalfoglalásnál használt telefonszámát, majd a diszpécserrel a telefonhoz kéretem Lizát. Magasról szarok a vőlegényére meg a sajtó jelenlétére. Muszáj beszélnem vele.

Tartom a vonalat, míg az étterem segítőkész diszpécser a vonal túlsó végén bizonyára átverekszi magát az ebédidei vendégseregen, hogy tisztelettudóan közölhesse Lizával, telefonon keresik. Elképzelem, milyen meglepett arcot vághat, amiért az étterem számán hívják.

– Kivel beszélek? – támasztja alá gyanúmat értetlenkedő hangja.

– Izgató a rúzs – közlöm egyszerűen.

– Tessék? – kérdezi.

Biztosan megismerte a hangomat, és most a teraszt pásztázhatja, hogy lássa, honnan figyelem. Természetesen nem talál, így újra megszólal.

– Ez egy vezeték nélküli telefon, közelebb kell mennem a tápegységhez, mert szakadozva hallom! – hadarja, aztán néhány másodperc múltán fojtottan sziszegi: – Maga teljesen megőrült!? Követ engem?

– Ugyanott ebédeltünk.

– Mit akar tőlem?

– Beszélni – felelem.

– Azért jártam magánál a minap, hogy megbeszéljük, mit kíván a nyugalmamért cserébe. Akkor nem volt semmi épkezláb javaslata, most mégis zaklat – dohogja, pedig valójában nagyon is kellemes felvetéssel rukkoltam elő akkor. – Egy magazininterjút és a vőlegényemet hagytam ott. Mit gondol, mivel fogom megmagyarázni ezt a hívást?

– Leleményes nőnek ismertem meg.

Biztos vagyok abban, hogy a megjegyzésem nyomán a néhány napja történteke asszociál. Liza hamar ráérezett a legfontosabb szabályom, a megtagadás nélküli szex lényegére, mely szerint a velem töltött időre számúznia kell szókészletéből a lelohasztó *nemet*. A legtöbb nő megijed, mert attól tart, hogy ha rábólint az eszelősnek hangzó kitételekre, egyúttal abba is beleegyezik, hogy fájdalmat okoznak neki. Liza azonban vakmerőnek bizonyult, sőt, egy óvatlan pillanatban a saját javára fordította a szabályomat,

és átvette az irányítást. Ezért is lepett meg, hogy olyan gyorsan, még a teljes kiteljesedés előtt távozott.

– Be kell fejeznünk, amit elkezdtünk – mondom, és hallom, amint a vonal túlsó végén becsukódik egy ajtó, azzal egy időben pedig eltűnik a háttérzaj.

Liza bezárkózhatott a mellékhelyiség egyik fülkéjébe, hogy még véletlenül se hallgathassák ki.

– A kirúszozott ajkát nézve képtelen voltam kivenni a fejemből, hogy milyen lehet, amikor a szájába fogad – közlöm szemérmetlenül. – Ki akarom próbálni.

Lizából feltör a hitetlenkedő, de valójában zavart nevetés. – Megmondtam, hogy ilyesmire nem vagyok nyitott.

Úgy teszek, mintha nem hallanám hazug ellenkezését. – Amióta magába kóstitam, folyton azon jár az eszem, vajon hogyan éli át, amikor a csúcsra jut. Hangosan nyög közben? Remeg és hullámszik a teste? A hátamba vájné a körmét? A lábával a csípőmet szorítaná? – A sorolt lehetőségek megkeményítenek, de mielőtt ennek csodájára járhatna a többi járókelő, egy kapualjba fordulok. – Érzem az illatát, magam előtt látom a kéjtől simult arcát, és hallom a remegő szuszogásait. Élvezte, és ebben nincs semmi szégyellnivaló. Hogy ez fizika vagy kémia, nem tudom, de az biztos, hogy találkoztak az igényeink, és tökéletesen felszabadultak lehettünk egymás társaságában, ami ritka kincs. Az a bűn, ha ezt nem élvezi ki.

Liza nem felel. Hihetném, hogy időközben megszakította a vonalat, de szuszogása elárulja, még hallgat. Nyeregben vagyok, amit reszkető sóhaja is megerősít: – Folytassa!

Ajkamba harapok, amikor ráeszmélek, mit művel magával a mosdóba zárkózva.

Félbemaradt kalandunk során szerzett tapasztalatok alapján azzal már tisztába kerültem, hogy Lizának nincsenek ellenére a szokatlan, már-már arcpirító szexuális játékok. De hogy az étterem telefonját használva, a női vécébe zárkózva, a hangomra nyúljon magához miközben a vendégektől zsúfolt teraszon a vőlegénye éppen egy újságíróval beszélget... Ez a fordulat még engem is elámít, és persze pillanatok alatt felizgat. Mentálisan magamévá tehetem a mocskos gondolataimmal.

Kár, hogy a képzelet édeskevéssé...

– Mit tenne velem, ha most otthon lenne, én pedig megjelennék az ajtajában? – szuszogja a kérdését Liza.

– Jöjjön el hozzám, és megtudja! – vágom rá, noha nincsenek illúzióim. Nem fog otthagyni csapot-papot, csak egy kis feslett játékra vágyik.

– Ne rontsa el! – leheli. – Képzelve el, hogy ugyanazt a rúzszt viselem, amelyik az előbb felizgatta. Mit tesz velem?

A helyzet letaglóz. Ez a nő fogást talált rajtam. Én akartam zavarba ejteni a telefonhívással, ezzel szemben ő okoz nekem kínos pillanatokat. Suttogott malacságai hallatára a nadrágom ágyéktájon csaknem széthasad. Bármennyire szemérmetlen, amit művel, ő egy zárt fülkében, egyedül bújja hevítő szavait, én eközben – bár behúzódtam a kapualjba – a nyüzsgő város kellős közepén vagyok. Fontolóra veszem, hogy teszek a

járókelőkre, és kiszabadítom magamat odalent, aztán mégis megjön az eszem. Nem vagyok szatír. Közel lakom, akár haza is siethetnék, hogy gond nélkül könnyíthessek magamon, de dudorodó gatyával végigloholni az utcán legalább annyira közszemérembsértő volna, mintha bokáig tolnám. Jobb ötlet híján a kapuhoz fordulok, és szabad kezemmel nekitámaszkodom, úgy felelek Lizának.

– Ahogy becsukódik maga mögött az ajtó, emlékeztetem, hogy bármi is történik majd kettőnk között, nem mondhatunk a másiknak nemet. Amennyiben valamelyikünk mégis megteszi, az aktus véget ér.

– Rendben – helyesel, mintha valóban előttem állna. – Hogy folytatja?

Azzal, hogy jelen időben beszélünk, a játék még izgatóbb.

– Térdeljen le eléem!

– Utasít, vagy kér?

Eltűnődöm, milyen válaszra számíthat, majd annak tüskében, hogy tudom, fantáziálgatásában az ember általában nem önérzetes, azt felelem: – Utasítom.

Fojtottan felnyög. Magam elé képzelem, amint szabad kézfeje a combja között hullámszik.

– Kicsatolom a nadrágszíját – rebegi. – És lehúzó a cipzárt.

Ez örület!

A nadrágomban érzett lüktetéstől ökölbe szorul a kezem, és tehetetlenségemben a kapura sújtok. Felszakad a bőr, de a véremben tomboló hormonoktól alig érzek fájdalmat. A vágy eléem vetíti a nyögdecslő Liza önkényeztetésének képét, és miközben azon aggódok, miként fogom ép ésszel végighallgatni ezt a rendhagyó telefonszexet, a nadrágon keresztül megmarkolom magamat.

Nem teheted! – fegyelmez egy józan hang, és bár máskor ölteni tudnék ezért a fordulatért, most szó szerint fellélegzem, amikor tompán ugyan, de kopogás hallatszik, majd egy aggodalmas kérdés.

– Asszonyom, minden rendben van odabent?

– Jól vagyok! – feleli Liza egy tetten ért izgatottságával.

– Elnézést, de szükségünk volna a tele... – az átszűrődő mondat második felét már egyáltalán nem hallom.

Végül a vonallal együtt ez a kalandunk is megszakadt.

Talán szerénytelenség, de tisztában vagyok azzal, hogy kedvelnek a nők.

Pláne azóta, hogy szépelgés nélkül a tudukra adom: nincs igényem komoly kapcsolatra. Szemrebbenés nélkül ismertetem velük arcpirító ötletemet, és ha vevők rá, tárt karokkal fogadom őket, de ha nemet mondanak, elbúcsúzom tőlük. Senkit nem győzködök, és nem is ringatok illúziókba. Erényem, amire a legtöbb nő áhítozik, hogy férfi létemre nagyon is őszinte vagyok. Tisztelem a nőket, és még véletlenül sem lehet azzal vádolni, hogy lódításokkal csalogatnám őket az ágyamba. Sőt, esélyt adok ugyanannyira kihasználni a testemet, mint ahogyan azt az övékével teszem. Az már nem az én problémám, hogy ők nem feltétlenül ebben a formában vágnak az őszinteségre.

Meglepően sok nőt izgat a kötetlen viszony, persze a kezdeti lazaság helyét hamar átveszi a ragaszkodás. Ez utóbbi a nőkkel járó szükséges rossz – abban a felállásban, amire az én esetemben bólintanak, mindenképpen az. A folyamat rendre ugyanúgy zajlik: kezdetben taktikával igyekeznek behálózni, aztán megszállottan birtokolni próbálnak, végül szitkozódva azzal fenyegetnek, hogy eltűnnek az életemből. Gondolom, azt várják, hogy kifakadásuktól megszeppenek, és utánuk loholok. Sajnálom, de ezt még soha senkinek nem sikerült elérnie.

Nem is sikerülhet.

Az előttem térdeplő Szandra a második szakasz elején jár, de szerencsére megtaláltam féken tartásának legjobb módját. A tizenkilenc éves aktmodell több férfigazsin oldalán is megmutatta már a bájait. Szerinte gusztusosak a fotói. Szerintem nem, de ez okozzon fejfájást annak a pasasnak, aki majd társaként kívánja felvállalni. Pontosabban Szandrának okoz majd – valószínűleg szó szerint – fejfájást az illető. Meggyőződése, hogy azokkal a fickókkal, akik testileg kitarulkozó nőket választanak, valami nagyon nincs rendben. De mindez egyáltalán nem érdekel. Számomra az a lényeg, hogy a gátlástalan lánynak vannak bizonyos előnyei, melyekkel szeret a kedvemre tenni. Hamvas bőre ellenére teste homokóra alakú, istenien használja a száját, és bár elméje önérzettel csiszolt, alárendelődő jellem.

Liza telefonon végighallgatott kényeztetése megviselt, volt pillanat, amikor egy kis szellőcske simításától is eléveztem volna. Nagy szükségem volt valakire, és a lehetőségek közül Szandrát választottam. A szempont egyszerű volt: nincs ellenére, ha esetenként csak az érzéki száját kívánom. Egy hete nem kerestem, mégis örömmel jött. Megkértem, idefelé vásároljon egy bordó rúzszt. Liza érzéki ajka a retinámba égett, így tudtam, a kis pikáns kiegészítőtől majd színesebbé válik a móka. A csúcs felé tartva a lelkes munkától elkenődő, a feslettség hatását keltő száját szuggerálok. Nem célom, de hergeltségemben nem is tudnám sokáig türtőztetni magam, alig tíz perc leforgása alatt végzek. Szandra kipirultan és pihegve ül mellém a kanapéra, és egy karóráról locsog, gondolom, szeretné megkapni tőlem. Ő az ajándékoktól érzi magát fontosnak, én pedig, ha ezzel halogathatom a lázadozását, megadom neki, amire vágyik. Mindenki jól jár.

Először azt hiszem, hogy az orgazmus utóöngéjeként cseng a fülem, ám amikor Szandra megkérdezi, várok-e valakit, rádöbbenek: vendégem érkezett. Rajtam kívül egy valaki ismeri a kapukódomat.

Liza.

– Menned kell – közlöm kurtán a mellettem pihegő Szandrával.

A lány szinte teljesen meztelen, mindössze egy falatnyi bugyi van rajta.

– Ne viccelj! – kacag.

Szandra olyan típus, aki szereti érettebbnek tettetni magát a koránál, ezért nevetésébe némi nagyvilági öblösséget vegyít. Amikor válasz helyett inkább a pénztárcámért nyúlok, önérzetessége ledobja róla álarcát.

– Ezt nem teheted velem, Igor! Én nem vagyok kurva, akit a cumi után kivághatsz! Azt hittem, hogy ami köztünk van, az... – nyávogja.

– Egyszerűen csak... – szakítom félbe erélyesen, mielőtt túlságosan is elragadtatná magát, majd lényegesen higgadtabban folytatom. – Oda szeretném adni a rúzs árát. És nagyon sok a munkám, nincs időm megvenni azt az órát, amiről beszéltél. Kérlek, segíts ki, és lepd meg magad vele!

Míg a nők fegyvere a simulékonyság, a férfiak a kedves segítségkéréssel képesek a kiütéses győzelemre. Szandra összezavarodik, engem pedig elfog a bizsergető büszkeség: ilyen körülírtan sem adhatták még a tudtára, hogy de, kurvának gondolják.

– Ki jön hozzád? – kérdezi gyanakvón.

Azt hiszem, Szandra belesétált a ragaszkodás csapdájába. Habár figyelmeztettem előre, hogy velem ne tervezzen kapcsolatot, és ő erre természetesen rábólintott, a vágy átszakította a tudatában felállított határokat.

– Munkaügyben jön egy kollégám – lódítom rutinosan, mielőtt a féltékenység teljesen megbomlasztaná.

– És szégyellsz előtte? – pattan fel a kanapéről, majd csípőre vágja a kezét.

Humorosan fest a maga póreségével. Még szerencse, hogy engem elég nehéz megnevetetni. A vigyorem most bizonyosan sértené. A kérdés mögötti gondolat azonban már nem derűre ad okot: Szandra nemcsak féltékeny, hanem valami olyasmibe is csimpaszkodik, ami valójában nem is létezik. Mi a dugást leszámítva sehogy nem számítunk egy párnak. Muszáj vele megértetnem, hogy nem jó irányba halad, de most nincs erre időm. Liza pillanatokon belül az ajtómon kopogtat, miközben Szandra még mindig csaknem teljesen pucér. Összeütközésük elkerülhetetlen, csak a becsapódás erején tompíthatok.

– Találkozni fogtok, de hálás volnék, ha nem meztelenül fogadnád. Azt pedig ki nem állhatom, ha munka közben játszik velem a kísértés – fűzöm hozzá.

A lírai gondolat hallatán felcsillan a szeme. Míg a kísértés az ő értelmezésében édes, az enyémben messziről kerülendő tényező, de erről nem kell felvilágosítanom. Nem szeretem megvezetni a nőket, de a cél szentesíti az eszközt. Távozzon mielőbb, majd máskor alkalmat kérek arra, hogy őszintén is elbeszélgessek vele.

– Elmegyek, de ígérd meg, hogy szakítasz rám időt – bólint nagy kegyesen, és hangja ismét olyan bűgő, akár egy dámaé. – Nem szép, hogy velem akarod megvetetni a saját meglepetésemet. A rúzs viszont az én ajándékom! Legalább lett egy újabb cselem, amivel

felizgathatlak.

Siettetném szedelőzködésében, amikor kopogtatnak.

– Menned kell! – sziszegem, mire szemét forgatva végre elindul kifelé.

A kínos találkozásra készülve, mély levegőt veszek, és kinyitom az ajtót. A két nő egymásra pillant. Liza zavart, de kedvesen kérdő mosollyal konstatálja a helyzetet, Szandra viszont majdnem felrobban a vörös árnyalatú rúzs láttán. Mindent megértett. A féltékeny nőknél nincs veszélyesebb fenevad.

– Visszajövök később – motyogja Liza, amikor felismeri a vele szemben álló lány tekintetében megcsillanó, féltékeny gyűlöletet.

Szandra erőltetetten öblös hangon, gúnyosan felkacag: – Maradj csak! A munka mindig előrébb való a szórakozásnál – élcelődik a távozását sürgető hazugságomon. – Én már úgyis feleslegesen sokáig boldogítottam az urat – masírozik ki felszegett állal az ajtón. A folyosón néhány keresetlen szó erejéig még Lizához fordul. – Légy óvatos! Ki tudja még kik és hányan járnak ide... – vicsorogja nekem. – Dolgozni. – Végül eltipeg.

Amennyire kínosnak kellene éreznem, annyira szórakoztatónak találok az orrom előtt lezajlottakat. Hány férfi mondhatja el magáról, hogy csinos szeretők váltják egymást az otthonában? Ráadásul egyiküknek sem tartozom magyarázattal a másikkal kapcsolatban, hiszen egyiknek sem tettem semmiféle fogadalmat.

Liza mindezzel pontosan tisztában van. Elgondolkodó tekintettel lép a lakásba, és látszik rajta, hogy fúrja oldalát a kíváncsiság, bár még véletlenül sem érdeklődne a távozó nő kiléte felől. Talán tőlem várja a magyarázatot, de meglehetősen ritkán jártatom feleslegesen a számat.

Saját cégem van, egy-egy jól irányított tárgyalás milliós üzleteket hozhat, üres dumálással pedig csak a saját pozíciónak árthatok. A tárgyalópartnerrel egyrészt el kell hitetnem, hogy a munkatársaimmal kiötlött stratégiák bőven hoznak majd a konyhájára, másrészt már egy elszólt ötletfoszlány is alaposan lefaraghatja a kiszámlázott végösszeget. Hiszen ki fizetne olyan tudásért, amit már birtokol?

– Minek köszönhetem a váratlan látogatást? – fordulok Lizához.

Törékeny, kecses, a feneke pedig olyan kerek, hogy legszívesebben most azonnal nekiesnék.

– Amikor telefonon... – hümmögve keresi a megfelelő kifejezést.

Szinte fülembe csengenek a nyögései, és hiába jártam néhány perce a csúcson, máris visszavágyom oda.

– Amikor telefonon beszélünk, nem volt lehetőségem megemlíteni valamit – duruzsolja higgadtan. Az előszobatükörre sandít, majd szégyenlősen elfordítja róla a tekintetét. Felidéződhetett benne a tükör előtt megtörtént, arcpirító aktusunk.

– És itt kívánja elmondani? – lépek hozzá olyan közel, hogy az már zavarba ejtő legyen. – Vagy inkább befárad, és megtiszteli formás fenekével a kanapémat?

– Itt megfelelő... – mosolyog. Egyenesen a szemembe néz, majd kajánul hozzáteszi: – Egyelőre.

Határozottságával elbizonytalanít. Jobban belegondolva már a látogatás pusztá tényének is gyanakvást kellett volna keltenie bennem, de önhittségem elvakított.

– Kíváncsivá tesz – vonom fel a szemöldökömet.

– Bevallom, az elmúlt napokban sokat járt az eszemben – lép el mellőlem. – Fogalmazhatunk úgy, hogy képtelen voltam kiverni a gondolataimból – csengenek derűsen ejtett szavai kifejezetten gyanúsan. – Persze ez nem véletlen. Maga egy jó vágású, erős szexuális kisugárzással rendelkező férfi, aki ráadásul soha nem mosolyog – csacsogja, miközben fesztelenül sétálgat az előszobámban.

Igaza van, én nagyjából annyiszor vigyorgok, amennyiszer a férfiak általában sírnak: igencsak ritkán.

– Annyira titokzatos – sóhajtja hamisan. – Mi más lehetne hasonló helyzetben egy kíváncsi nő, minthogy szaglászni kezd? És tudja, mit találtam? – kérdezi provokáló vigyorral.

Kiver a víz.

Igen, pontosan tudom.

Ahogy azt is tudom, hogy ez a nő tönkre fog tenni.

– Fogalmam sincs, hogy miről... – hazudom szemrebbenés nélkül, de Liza közbevág.

– Ne próbálkozzon, Igor! Kettőnk közül én játszom régebben ezen a sakktáblán – figyelmeztet.

Megáll, és hosszan bámuljuk egymást. Azzal, hogy állom a tekintetét, elbizonytalanítom, de meg nem ingatom.

– Megtisztelő feladatot kapott a pártjától. A kreatív ötletei könnyen politikai termékekké válhatnak, de ez az egész annyi macerával jár... – vág keserves arcot, persze valójában gúnyolódik rajtam. – Tanácsadóként rengeteg bizalmas megbeszélésre van bejárása, hiszen reklámszakemberként olyan apró, kommunikációs gyöngyökre is felfigyelhet, amelyek felett egy fáradt politikus szeme érdektelenül átsiklik. És hát a kormánypártnak kötelessége átvilágítani azokat, akik bizalmas, az ország jelenéről, illetve jövőjéről szóló gazdasági információk birtokába kerülhetnek. Pláne ezekben az ínséges időkben, amikor a nagy orosz medve is egyre éhesebb.

Az oroszok említése hallatán nagyot nyelek. Liza észreveszi szorongatása árulkodó jelét, és arca halványan felderül. A markában vagyok, efelől pedig már neki sincs kétsége.

– Magát is átvilágították, Igor – közli, mintha nem tudnék róla. – Olyan szerencsés helyzetben vagyok, hogy egy kedves ismerősömnek hála beleolvashattam az aktájába – jön baljóslóan lassan felém.

– Az átvilágítás folyamatban van – köpöm keményen.

Megnyalja a szája szélét. – Fogalmazunk úgy, hogy az ismerősöm ért a számítógépek kódnyelvén.

Hasznos információ, hogy az ellenzék hackerek közbenjárásával könnyűszerrel bepillantást nyer a rendszerbe. Liza azonban okos nő, nem szólná el magát véletlenül.

Pillanatokon belül mattot ad.

– Az apja befolyásos oligarcha volt a nyolcvanas években, és kiváló kapcsolatot ápol az akkori miniszterelnökkel, azzal a Polgár úrral, aki a mai napig a konzervatívok egyik fő tanácsadója. Maga az egyetlen vér szerinti gyermeke. Házasságon kívül született az orosz bejárónőtől. Miatta kapta az Igor nevet – kuncogja immáron velem szemben. – Tudja, azért imádom a régi családi történeteket, hátha kiderül, hogy nem csak az én famíliám elcsesztett – pislog. – A legenda szerint az anyja a szülés után néhány hónappal hazaköltözött. Később levélben tartották a kapcsolatot, és maga tizennyolc éves koráig minden nyáron elutazott hozzá Moszkvába – vesz eltűzöttan mély levegőt. – Az ismerősöm segítségével az édesanyjának is utánanéztem. A nő valóban létezik, tényleg takarítónő, a gond csak az, hogy soha nem járt Magyarországon, és ön sem járt nála gyerekkorában. Biztos megvannak a gyerekkori útleveleiben a pecsétek, de azok csak a színjáték részei.

Túl sokat tud.

Fogalmam sincs, honnan kaparta össze mindezt, de a múltam már nyitott könyv előtte.

– Eltűnődtem, vajon miért volt szükség erre a rengeteg hazugságra. Mit akartak elfedni ezzel? – ingatja a fejét. – Mit...

– Mit akar tőlem? – veszem át tőle a szót.

– Csak tudatni akartam, hogy nekem is van már fegyverem. Tudom, ki a valódi édesanyja, és tisztában vagyok azzal is, hogy ez az igazságbomba mennyi mindent lerombolna maga körül. A párt is belerogyna – közli, majd kacéran az alsó ajkába harap, és most ő lép zavarba ejtően közel. – Szükségem volt valamire, amivel szorongathatom a tökeidet.

Ez utóbbi, tegező mondatával egy időben megmarkol odalént, majd szenvedélyesen szájon csókol.

Csók ennyire elementáris erővel még nem hatott rám. Romantikus ponyvákban írnak mellkast elöntő vulkáni forráságról vagy térdet rogyasztó szédülésről, de mindezekon csak mosolyog az ember fia. Most belekóstoltam, milyen az, amikor a csók nem csupán a testet izgatja fel, és azt hiszem, éppen ezt az érzést elkerülendő csókolózom ritkán.

Mikor szétválnak ajkaink, és Liza elenged, közvetlenül az arcomba duruzsol. – Azt hiszem, a viszonyunk eljutott a tegeződésig – kuncogja. – Van egy ajánlatom a számodra, kedves Igor – folytatja anélkül, hogy bármit reagálnék. – Tudod, nem csak téged izgat fel a veszély.

– Szó... – muszáj megköszöörülnöm a kiszáradt torkomat ahhoz, hogy a hangomhoz jussak. – Szóval kettőnk közül nem csak én vagyok beteg ember?

Korábban, amikor szinte pontosan ugyanezekkel a szavakkal vetettem fel neki, hogy folytassuk tisztességtelen viszonyunkat, ő felháborodott, beteg embernek nevezett, majd faképnél hagyott. Micsoda fordulat! Persze minden eddigi találkozásunk vagy kommunikációnk – élükön az étterem mosdójában lefolytatott, telefonos önkényeztetésével – ordított arról, hogy Lizának nincs ellenére a vad esztelenség.

– Most már mindkettőnk rendelkezik olyan titokkal, amelyik romba dönthetné a másik

életét – mosolyog az ajkamat szuggerálva, mintha izgatná a kölcsönös függőség. – Most, hogy nem vagyok neked kiszolgáltatva, már egészen kedvemre való a játék.

Cserébe nekem egyre kevésbé tetszik ez az egész. A csók derült égből érkező, gyengítő hatása, valamint a nő letegező határozottsága külön-külön is több mint kockázat. Ez már a valódi veszély. És sajnos izgat is...

– Az, hogy tudom, ki a vér szerinti édesanyád, egy aduász a kezemben – közli, majd kajánul elvigyorodik. – Az ő személye garantálja, hogy nem használok fel a pártod kampányában a viszonyunkat. Hiszen, ha előállnál, hogy megdöngetted az ellenzék nagy reménységének menyasszonyát, azzal kiprovokálnád, hogy visszaüssek. A te családod botránya sokkal súlyosabb károkat okozna.

Nézem, ahogy a zsarolástól sem retten vissza, pedig néhány napja még a világ egyik legelesettebb nőjének mutatkozott. Még meg is sajnáltam. Tényleg aljas világ a politikáé: mindenki pókerarcot visel, és soha nem tudhatjuk, mit takar el vele.

– Ellenségek vagyunk – vigyorog, majd csak azután folytatja, hogy erotikus lassúsággal ajkamra lehelt egy csókot. – De eközben miért ne élvezhetnénk egymás társaságát? Te is erre céloztál a múltkor, nemdebár?

Legutóbb, amikor a lakásomban járt, nem azért nevezett beteg embernek, mert annyira távol állt tőle az ötletem, hanem mert kiszolgáltatottnak érezte magát, amiért semmiféle revánsszerű információval nem rendelkezett velem kapcsolatban. Kíváncsi lennék, hogy szerencsésen azonnal szembetalálkozott a lehetőséggel, vagy hosszasan kutakodott-e utána. Valamiért az utóbbit érzem valószínűbbnek. Minél több apróság derül ki róla, annál félelmetesebb ez a nő: a törékeny madárka igazából egy vadászsólyom. Félelmetesen lenyűgöző.

– Lelkesebbnek vártalak – majd nem kevés gúnnyal hozzáteszi: – De ezek szerint nem különbözel a többi férfitől. Csak a női kiszolgáltatottság állítja fel a farkadat.

Jól tudom, hogy provokál, mégsem tudok neki ellenállni. Két nagy játékos, ha egymásra talál...

Olyat teszek, amire a zsarolással magát nyeregben érző Liza egészen biztosan nem számít: elrugaszodom, és teljes testemmel a falnak szorítom. Azt akarom, hogy érezze, könnyűszerrel kiszoríthatnám belőle a szuszt. Még akkor sem tűröm a fenyegetést, ha végeredményben a kedvemre való. Egy életre az agyába kell vésnem, hogy velem nem baszakodhat. Ahogy hátával a falnak ütközik, megbillen, majd amint igyekszik magától eltaszítani, lelöki a mögötte függő fotót, és az üveg kitörik a keretből. A csörömpölést követő feszült csend körbeölel bennünket.

– Hozzászokhatott volna már, hogy a férfiak a legkedvesebb játékszereiket is tönkreteszik egy idő után. Elkoptatják, összetörik, elunják, vagy egész egyszerűen kihajítják – morgom a magázódáshoz ragaszkodva, közvetlenül a szájába. – Én más vagyok. Nagy becsben tartom a játékaimat.

– A játékokként tekintesz a nőkre? – tegez továbbra is következetesen, kihívón. – Lélegző gumibabaként?

– A szexre tekintek játékként – pontosítok. – Egymás játékszerei vagyunk.

– Akarattalanok, akik nem állhatnak ellen egymás kéréseinek – fejezi be a gondolatot.

– Ha azt szeretnéd, hogy a játékszereddé váljak, ne feszegess, mert könnyen eltörök – fúrom a szemébe dühödt tekintetemet.

Fejét a falnak dönti, alsó ajkába harap, kéjes pillantásával pedig a számat búvöli. Tudom, szíve szerint most azonnal csókolna, de letámadás helyett inkább csalogat. Kihívóan elvigyorodik, és övön aluli ötlettel rukkol elő: csípőjét ringatva ágyékát újra és újra az enyémhez dörgöli. Engem is meglep, hogy habár a közelmúltban jártam a csúcson, újfent kalandra készen állok. Hosszan elnyúló túrát ígér ez a szituáció.

Liza kacérsága némiképp aggaszt. Tapasztalataim szerint a hasonló intenzitással rajtoló viszonyok a női oldalról általában kétféleképpen végeződnek: a szokásos sárdobálással vagy... égető szerelemmel. Még szerencse, hogy esetünkben mindkét lehetőség előre kiküszöbölt: míg a mocskolódás a titkaink miatt volna önveszélyes mutatvány, addig a szerelem netalántán fel-fellobbanó lángjait Liza házassága oltja. Tekintetében mégis ott csillog a szabadesés lehetősége. És könnyen magával ránthat.

Megragadom a csuklóját, és a karját szétfeszítve a falhoz szegezem. Fojtottan felnyög.
– Hetente legalább öt alkalommal akarok játszani magával – szuszogom a fülébe.

– Egészen biztosan bírsz annyit? – cukkol.

– Amikor találkozunk, pénzfeldobással döntjük el, melyikünk irányít – folytatom, és forró leheletem az érzékeny, kecses nyakát simogatja. – Minden egyes találkozásonkra szítsa fel a legmélyebb vágyait. Azokat, amelyeket még soha senkivel nem élhetett ki. – Libabőrössé válik. – Azt akarom, hogy az összes találkozásonk elementáris újdonságként maradjon meg az emlékeiben. Hogy velem kóstolja végig a rendhagyóság ízeit. – Csípője hosszan az enyémnek feszül, én pedig úgy lüktetek odalent, hogy azt a ruháinkon keresztül is biztosan érzi. – Azt akarom, minden külön töltött percben azt kívánja, bárcsak magában érezne.

Ahogy szuszogása egyre hangosabb, úgy szorítom erősebben a csuklóját.

– Csináld már! – nyögi. Reszket a hangja, ahogy az első találkozásonk idején is.

Magamban elvigyorodom: – Mondott valamit, Reszkető? – kajánul hozzáfűzöm: – Ha akar tőlem valamit, ordítsa ki magából!

– Ha akarsz valamit, vedd el! – suttogja hunyorogva, közvetlenül az arcomba. – Vagy intsünk búcsút egymásnak. Te döntesz.

Azt feltételezi rólam, hogy képtelen vagyok uralkodni magamon? Hogy az agyam helyett az ágyékom vezet? Hogy a kielégülés mindenek felett való? Mert ha igen, nagyot téved. Ágaskodó szerszámmal is józanabban gondolkozom, mint férfitársaim számottevő része. Sajnos.

Jó lenne néha agyatlanul sodródni az árral, de a múltamat árnyaló rossz tapasztalatok már berögződtek, és képtelen vagyok szabadulni tőlük. Ritka jelenség nálam a féktelenség. Éppen az áhított felszabadultság érdekében vezettem be az intim viszonyaimba a nemet mondás szabályát, azt, hogy amikor közénk szűrődik a megtagadás, szünetet kell tartani. Én nem akarok azon rágódni, hogy egy nő mikor mond valódi nemet, vagy mikor kéreti magát. Akarjon ugyanannyira megkapni engem, mint ahogyan én őt, és

ezt semmiképpen ne szégyellje. Vállalja előttem a vágyait, és semmiképpen ne próbáljon taktikázva a farkamnál fogva irányítani! Tiszteljük kölcsönösen egymást! A kölcsönösségből fakadhat az a fajta határtalanság, illetve gátlástalanság, amire szükségem van a felszabadultsághoz. Amitől valóban kielégítő a szex.

A tesztoszteronvadságból komollyá rendezem az arcvonásimat, majd félreállok, és illedelmesen az ajtó felé mutatok.

– Csak így elengedsz? – vonja fel a szemöldökét.

Odáig jutottunk, hogy már minden egyes megnyilvánulásával provokál, a kényszeres tegeződéssel is a befolyásolásomra törekszik. Muszáj megrántanom a gyeplőt.

– Sőt, megkérem, hogy távozzon! – ragaszkodom a magázódáshoz. – Őszintén szólva a személyiségének ezen oldala kifejezetten ellenszenves – közlöm vele, mert a széptevő hallgatás csak tovább dagasztaná a problémát a megoldás helyett.

– Nézzenek oda! – kacagja. – Pedig eddig egészen lelkes voltál. Mi lett a vadkannal? Megszelídült? Már nem akar újra és újra felöklelni?

– Azt hiszem, hogy alaposan félreértett – morgom.

– Magyarázd meg, kérlek! – fonja karba a kezét, hangja pedig a mondata tartalmához igazodva ismét kihívó.

Mélyet sóhajtok. A gúnyolódással és a dirigálással az agyamra megy, de tény, ő ezt addig nem tudhatja, míg nem jelzem neki.

– Nem akarok magával harcolni, Liza – fonom én is össze a karomat. – Nem ellenfelet keresek egy buta kapcsolati játékhoz, hanem partnert az örömszerzéshez. És tudja, én nem lelem örömet a piszkálódásban. Már a középiskolában sem értettem a szekálást. Értelmetlen. Esztelen. Felesleges. – Szünetet tartva adok lehetőséget neki arra, hogy reagáljon, de nem él vele, így homlokomat ráncolva folytatom. – Attól, hogy maga nő, én pedig férfi vagyok, nem kell mindenképpen macska-egér játékot játszaniuk. Kívánjuk egymást, tiszta sor, éljünk hát a lehetőségeinkkel.

– Én nem vagyok könnyen kapható – motyog.

Tényleg nem ért.

– Egy olyan nőre vágyom, akivel kötöttségek nélkül jól érezhetjük magunkat. Előttem nem kell álarcot húznia. Én nem ítélem el, ha szokatlan vágyai vannak, sőt, éltetem azokat. Tudom, hogy mennyire rossz vérű – igyekszem ezt a legkedvesebb hangomon közölni, de amint kiejtem, már érzem, bókom félrecsúszott.

Liza eltátott ajakkal, hunyorogva mered rám, aztán alig láthatóan megrázza a fejét, majd az ajtó felé indul.

Megint faképnél hagy.

– Meg akarom markolni a seggét! – áhítozik Olivér. – Ezek a hoszteszlányok visznek majd a sírba! De először én cipelem őket szép sorban az ágyamba.

Egy újonnan, meglehetősen nagy tőkével alapított húsipari cég bemutatkozó eseményén járunk, és fiatal kollégám a megérkezésünk óta a közeli standnál bort kóstoltató szőke lányt stíroli. Tényleg csinos, de az én figyelmemhez még érnie kellene. Párkapcsolata ellenére Olivér a „legyet is röptében” időszakát éli – a saját rendezvényeinkre is kizárólag olyan hoszteszeket alkalmaz, akiket szívesen megkefélné. Míg engem már inkább a külső-belső harmónia, őt az első, minden mást elvakító benyomás hozza lázba. Eddigi tapasztalataim alapján a most kiszemelt áldozat egészen biztosan könnyen csábítható, de kiábrándító numera. Előre megjósolható, hogy ha Olivér esetleg le vadássza, holnap azon nyavalyog majd, hogy megint egy darab farönköt sikerült megdöngetnie.

– Osztozhatnánk rajta – veti fel.

Nem reagálok, de magamban felröhögök, mert tudom, hova szeretné kifuttatni az ötletét.

Némi várakozást követően, immáron nevetve kiböki: – Cserébe te bevehetnél végre a cégbe! – Hallgatásom falának ütközve magyarázkodásba fog: – Jó, rossz vicc volt, hogy együtt kapjuk el a lányt, de nem tudom, mivel győzhetnék meg végre! Én vagyok az egyetlen divízióvezető, aki nem rendelkezik tulajdonosi jogkörrel. Hatékonyabb lehetnék, ha Kristóffal bevonnátok a buliba.

Semmivel sem győzhetne meg. A vállalkozás jelenleg nem bírna el még egy osztalékigényt, szóval eszem ágában sincs lemorzsolni a pénzemből a javára. Pláne úgy, hogy Olivér gyakorlatilag pályakezdő titán, semmi keresnivalója egy tízéves kommunikációs cég tulajdonosi körében. Meglepett, hogy ilyesmi egyáltalán eszébe jutott. Igaz, a pofátlan törtetés Olivér lángoló tehetségének része, éppen ennek okán láttam a vezetői feladatra termettnek, de önbizalmát mára már irritáló jellemvonássá duzzasztották a sikerei. Szüksége van a pofonokra. Ahogy ő azt keresi, miként beszélhetne rá, én folyton azt kutatom, milyen dumával zárhatnám le egyszer és mindenkorra ezt a témát.

Miközben a megfelelő szavakat keresem, a körülöttünk ringatózó jazz ellenére ismerős hang üti meg a fületem.

Nem lehet!

Hitetlenkedve fordulok a hangforrás irányába, hátha talán csak a képzeletem játszik velem. Szabályosan meglepődöm, amikor valóban Lizát pillantom meg, amint éppen a cég vezetőjének feleségével diskurál.

A kedvenc rúzsomat viseli.

Négy napja már, hogy kiviharzott az ajtómon, azóta azon morfondírozom, hogy vajon mi a frászáért beszélünk el folyton egymás mellett. Arra jutottam, a gond éppen abból sarjad, hogy csak beszélünk, de nem cselekszünk. Megfogadtam, a következő találkozásunknál megtöröm a jeget, a sors pedig most cinikusan hozzám vágja: „Most

kapd elő... a csákányodat!”

– Hozz nekem még egy pohár bort! – vetem oda Olivérnek, mire méltatlankodni kezd, így aljas módon hozzáfűzöm: – A főnököd vagyok, vedd utasításnak! Közben pedig kérd el magadnak a lány számát!

Pofákat vágva nekilódul. A sor hosszú, és az évődést is belekalkulálva úgy számolom, Olivér közel fél óráig lesz távol. Én addig szórakozhatok egy kicsit. Ismerem a helyet, tudom, merre találhatóak a rejtett zugok. Lelki szemem előtt már látom is, Lizát miként fogom mindjárt megdöngetni az egyikben.

– Szentesy úr, csak nem kémkedik? – szólít meg bűgő, mosolygós hangján Glória asszony, a fogadást adó húsipari cég fejének felesége, amikor a közelükbe ólálkodom.

Liza igazán cseles ruhát visel, szinte az egész háta meztelen, a haját felfogta, tarkójánál csak néhány tincsnyi hajsza kunkorodik. A látvány, illetve a tudat, hogy nincs rajta melltartó, egészen felizgat. Eddig nekem háttal állt, de a vezetéknevem hallatán hátra fordult. Most elkerekedett szemmel néz rám. Érintésnyire állunk egymástól: bár érzem a parfümjé illatát, leheletem pedig simogatja a meztelen vállát, közelségünk mégsem feltűnő az emberekkel zsúfolásig telt teremben.

– Szerettem volna meggyőződni arról, hogy valóban olyan csinos-e ma este, amilyennek messziről tűnik – bókommal burkoltan Lizának üzenek, mégis a közel hetvenéves asszony szemébe mondom, aki erre olyannyira elvörösödik, hogy arcpírja a vastag alapozó rétegen is átsejlik.

Míg zavarában Liza karba fonja a kezét és hangtalanul hápog, az asszony megkérdezi, ismerjük-e egymást, mire egyszerre rávágjuk: – Igen.

– Egy televíziós műsor kapcsán már találkoztunk – teszem hozzá.

– Gratulálok, Igor! Hallottam, hogy ön lett a kormánypárt kampányfőnöke – dicséretét alátámasztandó Glória bólint is egyet. – Tudja, hogy kockázatos játékba kezdett, ugye? A megbízással hosszútávon megalapozhatja a jövőjét, ám egy elbukott választás a maga kudarcát is jelenti.

Igen, tudom, számtalanszor hallgattam már végig ezt a kioktató szövegelést. Mielőtt kedvesen leállítanám Glóriát, megelőz.

– A győzelemhez elengedhetetlen a minél szélesebb körű kampány, amihez pedig, ugyebár anyagi támogatásra van szükségük – kacsint, majd egy hozzá lépő nőhöz fordul.

Kihasznlom az alkalmat, és pajkosan Liza fenekére csapok. Meglepettségében ugrik egyet, aztán dorgálón rám sandít, és fenyegetően sziszegi: – Fejezd ezt be, különben jelenetet rendezek! – közben a terem másik végében diskuráló vőlegényére pillant.

– Mifélét? – provokálom a vörös ajkát szuggerálva.

– Pofozkodós félét – vonja fel a szemöldökét.

Glória visszafordul felénk, és derűs tekintettel ott folytatja, ahol az imént félbeszakították: – A szponzoráció tehát létfontosságú. Minél több nagy cégnek tudnak kecsgető jövőképet kínálni, annál tetemesebb büdzsét gyűjthetnek – összegzi a politikai megvesztegetés részleteit.

A színfalak mögött a pártok gyakran kedvezőbb feltételekkel, adócsökkentésekkel vagy beígért állami rendelésekkel édesgetik magukhoz a mamutcégeket. Kvázi befektetést kínálnak: adakozzanak a számukra, melyet győzelem esetén különböző kiváltságokkal többszörösen visszafizetnek.

– Kérem, adja át a feletteseinek, hogy nagyon úgy fest, az ellenzék éppen önökre licitált! Kössék fel a gatyájukat! – Végül egy udvarias bocsánatkéréssel továbbáll.

Glória követ hajított a tóba. Ezek szerint Liza nemcsak kapcsolatépítési, hanem megvesztegetési szándékkal is érkezett a fogadásra. Lebukott, amit nekem kötelességem volna megosztanom a kampánystábbal. A helyzet mindkettőnknek kellemetlen.

Túl sokáig állunk ott leforrázva ahhoz, hogy ne keltsünk feltűnést, így a leselkedő szemek közvetlenül a fülébe suttoztatják velem: – Menjen egy kört, aztán jöjjön utánam! A teremből kilépve forduljon balra, a folyosó végén jobbra! Második ajtó.

A helyszín, ahová Lizát hívtam, a rendezvényközpont egyik takarítószer raktára, aminek a zárját – hogy ne kelljen állandóan nyitogatni – a takarítók kipeckelték. Tudom ezt onnan, hogy korábban már többször jártam ott arcpirító célokból.

A helyiségben nem kapcsolok lámpát, a szűkös térbe mindössze egy apró ablakon keresztül szűrődik be némi holdfény. Ebben a derengő félhomályban várakozom, és közben mérlegelek, miként tudnám a lehető legkevesebb veszteséggel zárni az éjszakát. Ha nem használom fel a párt érdekében Glória szándékos, finanszírozással kapcsolatos elszólását, és ezért alacsonyabb büdzsével kell sakkoznunk a kampányban, a saját karrieremet kockáztatom. Eközben, ha visszaélek az információval, Lizának teszek keresztbe. Glória a viszonyunkról mit sem sejtve versenyeztetni akar: azt hiheti, a szivárogtatása ösztönző, amelynek hatására egyre nagyobb kedvezményekkel licitálunk majd az ellenfél ajánlatára. Okos húzás, hiszen tudja, a vállalatuk mérvadó, azaz számos cég velük együtt hajlik majd. Persze akadnak politikailag elkötelezett, hűséges üzletemberek, de a tőlük befolyó alamizsnából képtelenség győztes kampányt építeni.

Ezúttal a sors heccel engem, és választásra kényszerít? Választanom kell, hogy romba döntöm Lizát, vagy én dőlök a romjaimba?

Nyílik az ajtó, de az erős ellenfény ellenére is megismerem Liza sziluettjét, ráadásul suttogva meg is szólít. Választ spórolva érte nyúlok, és magamhoz rántom. Ahogy az elántól pördülünk egyet, felborítunk egy felmosót, vele pedig egy üres vödröt. Sikkantását csókba fojtom: kezdetben megfeszített izmokkal ellenáll, végül enged. A ruhája által szinte teljesen felfedett, meztelen hátát simítom, kezem aztán kerek fenekére siklik, bele is markolok. Minden egyes szekundummal egyre lázasabban csókoljuk egymást, mígnem az ajkáról a nyakára vándorolok. Kezem a rövid szoknyarész alját tűrögeti. Mielőbb szeretném meztelenné tenni altestét.

– Ne... – leheli.

– Most azonnal fejezze be az ellenkezést! – mordulok rá, mert tudom, hogy akarja.

Mindkét tenyerét a mellkasomnak feszíti, ez gyaníthatóan a feltartóztatás jele, ám ahogy póre fenekébe szorítok, ereje elszökik, és taszítás helyett az ingemen keresztül karmolja végig a felsőtestemet. Kezét az ágyékomhoz ereszti, majd sietve kioldja az övemét. Eközben én combközépig tolom a fehérneműjét, majd amint én is kiszabadulok

odalent, a csavarozott fémpolcnak nyomom a törekeny testet. Megtámaszkodik, és amikor belé hatolok, erősen megszorítja az egyik tartóoszlopot.

Körbeölel a forróság, mintha a végtelenségben járnék.

Nyögdecslésében némi fájdalmat neszelek. Ő nem szól érte, én mégis óvatosabban folytatom. Közben lehámozom a válláról a ruhát, és kezembe fogom kerek mellét. Nyögései lökésről lökésre hangosodnak, így szabad kezemet a szájához emelem, de nem azért, hogy betapasszam, hanem, hogy az állát megragadva az ajka közé süllyeszem a mutatóujjamat. Aztán a középsőt is. A gyér holdfényben is látom, amint a vörösre festett, izgató ajka nedvesen magába fogadja az ujjaimat. Jobban szeretném, ha mindezt térden, egy másik testrészemmel tenné, de azt gondolom, arra is lesz még lehetőség.

Aktusunk hevében Liza egyszer csak kicsúsztat magából, lehúzza rólam a zakót, a nyakkendőmbe kapaszkodik, kilazítja, végül kapkodva gombolni kezdi az ingemet: – Látni akarom a testedet!

Rendszeresen sportolok, és bár nem vagyok testépítő alkat, tapasztalataim szerint a legtöbb izmom a női ízlésnek tetszetősen kidolgozott. Liza széttárja az inget, és csillogó szemekkel simít végig a felsőtestemen, a hasamnál finom izgatással karmol, aztán marokra fog odalent. Rászorít. Masszíroz. Az ingerártól rogyadozik a térdem. Liza elvigyorodik. Játszik velem.

– Annak, amit fog... – morgom kiszáradt torokkal, miközben az ágyékához nyúlok. – Idebent van a helye.

– Tegezz! – követelné, de ujjaim kedveskedésétől csak egy kérlelő sóhajra futja. – A magázódásod miatt olyan... – fojtottan felnyög. – Távolinak érzek magamtól.

– Mindennek eljön a maga ideje – mormolom, közben a beszűrődő holdfénytől kékes árnyalatú, élvezetben úszó arcában gyönyörködöm.

– Mikor? – leheli a kérdést.

– Az első közös orgazmus után.

Komoly, mégis megmosolyogatóan arcpirító válaszomra ő rezzenéstelen arccal reagál.

– Akkor ne váráss! Emelj meg! – utasít állatias tekintettel, majd lecsúsztatja magáról a bugyit, és kilép belőle.

A fenekébe marva tartom, ő pedig megkapaszkodik a polc két oszlopában, és a csípőm köré fűzi lábát. A kitáruló, szétnyíló látványtól az ajkamba harapok, majd a megfelelő helyre igazítom magamat. Liza megkönnyebbült sóhajtással egyszerre adja át a testét és a lelkét az élvezeteknek, majd lehunyja a szemét, és arcát a plafon felé fordítja. Először csak ringatózik, aztán egyre intenzívebben mozog rajtam. A polcrendszer fémesen nyikorog – kész szerencse, hogy több helyen rögzítették, különben most ránk dőlné.

Kapaszkodó, némiképp kifacsartan humorító pozitúrájában Liza a teljes kiszolgáltatottság látszatát kelti. Mintha önmagából kivetkőzve kínálkozna fel nekem, és bárminemű ellenállás nélkül engedné, sőt könyörögne azért, hogy a magamévá tegyem. A védtelen test okozta nyers fantázia tovább tüzeli a vágyamat. Eddig csak Liza mozgott, ideje nekem is hozzájárulnom az élvezetünkhöz. Teljes erőmből magamhoz rántom a

csípőjét, és eltűnnek benne. A hirtelen mozdulattól Liza felszisszen, izmai megfeszülnek. Nem akarok benne kárt okozni, ezért tétozók.

– Csináld! Tovább! – diktál. – Még! Keményebben!

Teszem, amit az ösztönöm diktál, a keménység a véremben csorog. Minden egyes mozdulatomnál felnyög, hangja végül a tempóhoz igazodva egyetlen nyüszítéssé mosódik. A heveségtől a bokámig csúszik a nadrágom, a szétgombolt ing és a meglazított nyakkendő kényelmetlenül tekereg a testemen. Liza ruháját a dereka köré gyűrtük, szinte teljesen pőrén szeretkezik a rendezvényközpont egyik eldugott raktárában, miközben tőlünk néhány méterre a gazdasági és a politikai elit cimborál. Köztük pedig ott kortyolgatja pezsgőjét Liza vőlegénye is. A szituáció eszelős, veszélyes és mindezek okán utánozhatatlanul felvillanyozó. Az erőfeszítéstől gyöngyözik a homlokom, biztosan nyirkos lesz a hajam, és a hátamon is átizzad az ing, jelenleg azonban minderre magasról teszek. Sokkal jobban érdekel, hogy az ütemet tartva előre hajoljak, és végignyaljam Liza csupasz hónalját. Érzem, amint egész testében megremeg, majd körbeszorít. Ajkam ekkor már a mellbimbójánál időzik. Közel járunk a tegeződéshez.

– Keményebben! – utasít érzéki hangon.

Telhetetlen nőszemély – mosolyodom el magamban, és ahogyan azt óhajtja, én teljes erőmmel öklelem újra meg újra. A takarítószerek polcok fémesen sikítoznak a rángató elántól, egy csomag kéztörlő a földre bukfencezik. Micsoda disznóólat szeretkezőnk össze...

Liza fürdőzik a vad hullámokban, én eközben a résnyire nyílt ajkára fókuszálok – napok óta ez a kihívó vörösre kent száj kísértett. Előre görnyedek, és egyik tenyeremmel Liza gerincét támasztom, a másikkal a tarkóját markolom. Tekintete a fájdalom és a vágy elegyétől gyötrődő. Egészen közel hajolok a szájához: ő csókra szomjas, én azonban csak megnyalom a húsos rést. Lüktetően izgat, hogy falánkságom ellenére képes vagyok az önuralomra. Ez ugyanis a megőrzött józan eszemet igazolja. Büszkeségem aztán másodpercekkel később máris oszladozni kezd. Lihegésünkkel és szuszogásunkkal mintha egy újabb, felsőbb szinten kapcsolódnánk össze. Mintha a lelkünket fújnánk egymásba. A cirógató érzés hatására olyan dolog történik velem, amire még tisztalelkű kamaszkoromban sem volt példa, majd a testet-lelket átjáró, kombinált ingertől kontrollálatlanul a csúcs közelébe csúszom.

Mi a fenét művel velem ez a nő?

Tiltakozón Liza szájába nyögök. Hogy pozitúrát válthassak, kissé megemelem, mire nyirkos felsőtestünk összeölelkezik. Ismét a fenekénél tartom, ő a nyakamba csimpaszkodik, és amint a szűkös helyiségben megfordulunk, a vállammal elsodrok néhány partvist. Liza háta falnak simul, ujjával a hajamba tűr. Begerjeszt a felismerés, hogy az első aktusunkról emlékszik, mennyire kedvemre való, ha a körmével a fejbőrömet szántja. Nyaka tövéhez hajolok, magamba szippantom parfümje virágillatát, és újfent kérlelhetetlen hevességgel teszem magamévá.

– Nézz rám! – nyögi. – Látni akarom az arcodat, amikor elmész!

Ráemelem ködös tekintetemet, ő az alsó ajkába harap, határozott mozdulataimat pedig feslett hunyorgással fogadja. Mindeközben odalent megint körbeszorít.

A pillantás, a karmolás és az intim ölelés mesterhármasa egy esztelenül rendhagyó helyszínen – ennyi szégyentelenség éppen elég ahhoz, hogy néhány moccanással később ismét a csúcs közelébe törjek. Mordulok, és egész testemben feszülve, a gyönyörtől meg-megremegve robbanok. Beleremeg a világ. Liza velem nyög, a körmét a hátamba vágja, és az eddigieknél is erősebben szorít. Hiába kért az ellenkezőjére, képtelen vagyok nyitva tartani a szememet: hagyom, hogy a mámor az összes érzékszervemet sötét tudatlanságba borítsa. Egy ritkán és legfeljebb harminc szekundumig megközelíthető helyen, az utolsó cseppemig kifacsaró élvezetben járok.

– Azt kértem, nézz rám közben! – csattan arcomon az ébresztő pofon, mire kajánul elvigyorodom. – Tényleg egy pofonnal nevettelek meg először? – hüledezik, de mosolyog.

Mielőtt reagálhatnék, az ajtó felől szűrődő nesz égető problémával szembesít. – Jön valaki!

Kapkodva öltözködünk.

Mindhiába.

– Ez lesz az a szoba!

Először az ismerős hangot, majd egy telefonkijelző fényében a férfi arcát is meglátom. Mindketten megdöbbenünk.

– Szigor?

Olivér az. A szőke hoszteszlányt vezeti az általam megemlített, titkos kéjelgőbe.

Lizával mindketten zsarolhatóvá váltunk, és a cégemben tulajdonrészt követelő törtető tönkretétel bennünket.

Mindennek vége?

—

Kedves olvasó!

Köszönöm, hogy időt szántál a *Szigor* második kötetének elolvasására!

Bízom benne, hogy szereted Liza és Sz. Igor történetét! Amennyiben kedved támad véleményedet vagy észrevételedet megosztani velem, a levente@lakatoslevente.hu e-mail címen megteheted!

Szeretettel várom,

Levente

Tudtad?

A *Szigor* főszereplője, Szentesy Igor az *Aktus* című regényemben is feltűnik! Sőt, az említett kötet egyik főszereplője éppen Sz. Igor testvére!